

ענת מורן

ענת היתה חברה פעילה בקהילת תמרת מאז הקמתה, והלכה לעולמה בהיותה רק בת 46. היא היתה אשתו של עמיר ואימם של אורי, תומר וינון, וגם בתם של שושנה ודב מנצ'ר ז"ל, ואחותה של עפרה גונן ז"ל – כולם חברי תמרת.

ענת היתה קשורה לעמק מלידתה : אימה בת שכונת בורוכוב הוותיקה שבגבעתיים ואביה, שעלה מווינה ערב מלחמת העולם, הקימו את הישוב גבעות זייד ליד טבעון, יחד עם בני משפחת זייד ומתיישבים נוספים. עם פירוקו של הישוב חזרו שושנה ודב למתחם המשפחתי בגבעתיים, שם גדלה ענת והתחנכה כילדת טבע. בתום לימודיה בתיכון החלה לעבוד כמדריכה בבי"ס שדה מעגן מיכאל, ושם חוותה את אחת התקופות המאושרות בחייה. לאחר מכן התגייסה לצה"ל והדריכה טירוניות ומ"כיות בבה"ד 12, ואף עוטרה כחיילת מצטיינת על ידי נשיא המדינה.

לאחר שחרורה מצה"ל ונישואיה לעמיר עסקה עימו בהדרכת נוער מיוחד במוסד "נעורים", שילבה את אהבתה לפרחים וצמחים בשזירת פרחים אומנותית, הקימה עם חברתה גן ילדים מיוחד במינו ואף ניהלה את ספריית הישוב בית ינאי, שבו גרה עם משפחתה.

עם הקמת תמרת עלתה לישוב "חמולה" שלמה – ההורים דב ושושנה, והבנות עפרה וענת עם משפחותיהן, שבנו את בתיהם בשכונת. בית משפחת מורן נבנה ועוצב בעיקר בדמותה של ענת : נטוע בלב חורש האלונים – בלי לגעת בהם, צמוד כולו לקרקע, צנוע, כפרי, מזמין וכולו משדר שלוה ואמת. ענת הפכה לפעילה חברתית בישוב החדש, ובנוסף לחיי החברה התוססים סביבה נטלה חלק במקהלת הישוב, בחגיגות השונות ובפעילות החינוכית.

זמן קצר לאחר הגעתה יצאה ענת עם משפחתה לניו יורק עקב שליחותו של עמיר, שם עבדה במשלחת משרד הבטחון, אך ידעה גם לנצל את העושר והמגוון התרבותי שהציעו העיר הגדולה והקהילות השונות, ואף הצטרפה למקהלה אפרו-אמריקאית/יהודית מיוחדת במינה, שהעשירה את השהיה בטעם מיוחד. אך למרות מקסמי "התפוח הגדול" העדיפה ענת את היישוב החדש שעל הגבעה, את החברויות החדשות שיצרה בו ואת פלאי הטבע שסביבו, ושמחה לחזור לכאן כעבור שנתיים.

עם שובה עבדה ענת כמזכירה רפואית – תחילה במרפאת נהלל ולאחר מכן כמנהלת מערך הקבלה בבי"ח "אלישע" בחיפה. בהמשך ניהלה את אגודת האמנים של חיפה והצפון, שבה שילבה את חיבתה לאמנות ולאסתטיקה. כאשר נוצרה הזדמנות להתחדשות שינתה כיוון והצטרפה לצוות הגן הלאומי ציפורי שהוקם אז, שם הובילה את מינהלות הפיתוח והחפירות בתקופת ההקמה וההתרחבות של האתר. ענת מצאה בפעילותה זו המון סיפוק והנאה, ובכך עסקה ממש עד ימיה האחרונים. טביעות אצבעותיה ותוצאות פעילותה בציפורי נוכחות עד היום בפינות שונות של האתר העשיר והמרשים הזה, וניבטות לעיני המבקרים בו.

בכל עיסוקיה הרבים הפכה ענת למוקד חברתי בסביבתה ולדמות מוערכת ואהובה על הכול. ענת התמודדה עם מחלת הסרטן במשך עשר שנים תמימות, החל מגיל 36, ולמרות זאת ידעה למצות את חייה עד תום, ואף לטפח ללא גבול את משפחתה - הגרעינית והרחבה. היא "אספה" חברים בכל אחד ממקומות עבודתה, ובמיוחד בתמרת שאותה כה אהבה, ואלו ליוו אותה כל שנותיה ועטפוה באהבה גם בשנותיה האחרונות. החום האותנטי שנבע ממנה, הישירות האמיתית בה התבטאה והמקום שהיה אצלה לכל היקרים לה גרמו לכך שאותם קשרים רבים שרקמה נמשכו שנים רבות וליוו אותה ברגעי האושר והכאב.

לאחר לכתה מאיתנו הקימה המשפחה גן-טבע לזכרה בישוב, בחלקו העליון של מתחם
"הנופש הפעיל" – אתר המשקף את דמותה במגוון הצמחייה שבו, במראהו הטבעי
והמקומי-ישראלי ובנוף המקסים הנשקף ממנו.

